

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální**, Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2012, čj. 850/2012, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2012, čj. ČUZK-15309/2012-14/R, o námitce podjatosti vznesené žalobcem,

t a k t o :

Soudkyně specializovaného senátu správního soudnictví Krajského soudu v Českých Budějovicích JUDr. Věra Balejová a JUDr. Marie Krybusová **n e j s o u** vyloučeny z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 A 22/2013.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (věc byla usnesením ze dne 17. 1. 2013, čj. 7 A 54/2012 - 15, postoupena Krajskému soudu v Českých Budějovicích) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2012, čj. ČUZK-15309/2012-14/R, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2012, čj. ZKI-O-18/78/2012. Tímto rozhodnutím zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobce o obnovu řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu v katastrálním území Třitím.

[2] Žalobce vznesl dne 3. 4. 2013 námitku podjatosti soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Marie Krybusové. V námitce uvedl, že senát za účasti obou soudkyň v rozsudcích ze dne 20. 12. 1995, čj. 10 Ca 530/95 - 27, ze dne 16. 10. 1996, čj. 10 Ca 270/96 - 51 a ze dne 10. 2. 2010, čj. 10 Ca 130/2009 - 39, nesprávně právně posoudil věc, když potvrdil platnost nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb. Tyto rozsudky fakticky rozhodly o tom, že není vlastníkem nemovitostí po své babičce, která byla násilně vysídlena v roce 1953 ze svého domu v obci Rapšach. V posledním případě soud zamítl jeho žalobu proti správnímu orgánu I. stupně ve věci omezení jeho práv k nemovitosti na parc. číslo 3484/3

v kat. území Třitím. Dle názoru žalobce, byla „i zde věc nesprávně právně posouzena, a to na základě velice důmyslné manipulace s fakty žalovaným“.

[3] Obě jmenované soudkyně uvedly ve svém vyjádření, že se necítí ve věci podjaté, nemají žádný osobní vztah k žalobci ani k projednávané věci. Za důvod podjatosti nepovažují to, že správní senát rozhodoval ve shora uvedených restitučních záležitostech, případně o jiných věcech týkajících se opravy údajů v katastru nemovitostí.

[4] Krajský soud postoupil spis k rozhodnutí o námitkách podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky nejsou důvodné.

[5] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí být námitka zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

[6] Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces. Kategorie nestrannosti soudce má přitom subjektivní i objektivní rovinu. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01).

[7] Požadovaný poměr soudců k dané věci či účastníkům řízení nelze z žalobcova návrhu seznat. Žalobce poukazuje pouze na to, že se jmenované soudkyně podílely na rozhodování v jiných řízeních a výsledek rozhodnutí nebyl pro žalobce příznivý. Ustanovení § 8 odst. 1 *in fine* však výslovně vylučuje jako důvod podjatosti soudce okolnosti, které spočívají v rozhodování soudce v jiných věcech. Jinými slovy, důvod pro vyslovení podjatosti soudce nemůže založit pouhé konstatování, že se podílel na rozhodování v jiném soudním řízení. Jiná tvrzení však námitka podjatosti neobsahuje. Žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by osvědčovaly intenzivnější osobní vztah obou soudkyň k projednávaným věcem nebo ze kterých by vyplývaly konkrétní důvody pro jejich vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci. Žalobce zmiňuje v námitce důmyslnou manipulaci s fakty. Takové jednání však přisuzuje žalovanému, nikoli oběma soudkyním. Ani v této souvislosti však neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, na podkladě kterých by zdejší soud mohl posoudit důvodnost takového tvrzení. O existenci takového důvodu dosud nesvědčí ani obsah soudního spisu.

[8] S odkazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu